

Arrest

nr. 216 047 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij herhaalt uit Mahaday in de provincie Lower Shabelle in Centraal- en Zuid-Somalië afkomstig te zijn en stelt opnieuw tot de Tumul minderheidsgroep te behoren. Bijkomend verklaart zij uit telefonische gesprekken met haar vroegere buurvrouw te hebben vernomen dat haar echtgenoot had gemeld van haar gescheiden te zijn. Hij zou haar broer en zus, die zij bij hem had achtergelaten, de woning hebben uitgezet. Ze zouden sindsdien door haar buurvrouw worden opgevangen. Tevens vernam zij dat haar echtgenoot lid is geworden van al Shabaab en haar wil doden. Hij zou ook haar jongere broer dreigen mee te nemen. Zij stelt vervolgens dat zij eigenlijk steeds problemen had met haar echtgenoot. Zo zou hij haar hebben mishandeld en haar verwondingen hebben toegebracht. Voorts wilt zij benadrukken dat zij door haar diabetes en problemen aan haar luchtwegen niet op straat kan leven. Zij beschikt immers niet over financiële middelen en heeft niemand die haar kan helpen. Zij vreest bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst dat zij zowel door al Shabaab als door haar ex-echtgenoot gaat gedood worden.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan haar verklaringen aangaande haar (recente) herkomst uit Mahaday gesitueerd in de provincie Lower Shabelle in Centraal- en Zuid-Somalië werd immers geen enkel geloof gehecht. In de lijn hiervan kon er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met al Shabaab. Overigens maakte zij al evenmin aannemelijk tot de minderheidsgroep van de Tumul te behoren. Van door haar ondergane besnijdenis als kind en desinfectie - die volgens haar plaatsvond in haar land van herkomst tijdens de periode dat zij in het huwelijk trad - kon tot slot geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en zij haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 203 116 van 26 april 2018.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster volgende documenten neer: een medisch verslag met vaststelling van littekens die zij door haar centrumarts liet opstellen op 27 juli 2018, in hetzelfde attest liet zij ook opnemen dat zij last heeft van pijn over verschillende delen van haar lichaam, en dat zij problemen heeft met haar slaap en kampt met nachtmerries; een medisch attest van opname en behandeling in het regionale ziekenhuis in Jowhar van 20 mei 2016 tot 30 mei 2016 (van 10/02/2018) die haar zou zijn gestuurd nadat zij het ziekenhuis er om had gecontacteerd; een lidkaart van de organisatie GAMS; een medisch attest van een besnijdenis van het type 3 met de vaststelling dat zij is gedesinfecteerd en zij lijdt aan infecties (van 04/10/2016) en een brief met kopie van een identiteitsbewijs van A. A. M. die stelt dat ze haar kent uit Mahaday, waar zij beiden zouden zijn opgegroeid in dezelfde wijk.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent het attest van het regionale ziekenhuis: "De door u neergelegde kopie van een attest van het regionale ziekenhuis van Jowhar –waarmee u de verklaringen aangaande uw herkomst en uw problemen wil ondersteunen- herstelt de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen niet. Het betreft immers een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagezien. Behalve dat het document overduidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont -u vroeg om deze brief op te stellen om uw relaas te ondersteunen (zie DVZ Verklaringen Volgend Verzoek, d.d. 31/07/2018, vraag 17), dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen bij u geenszins het geval is."

Het voorleggen van het "Document van WHO "Hospitals in Somalia"", gevoegd aan haar verzoekschrift, en stellen dat: "Zij had nochtans met het WHO contact kunnen opnemen ten einde met het ziekenhuis in verbinding te worden gesteld (stuk 3).", doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

De Raad merkt met betrekking tot de brief van een kennis van verzoekster op dat deze brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert.

Met haar betoog dat: "De verwerend partij gaat compleet voorbij aan het taboe dat rust op intrafamiliaal geweld, a fortiori in Somalische context. Met een klein beetje empathie zou ze reeds kunnen begrijpen waarom de verwerende partij dit niet onmiddellijk aangekaart heeft.

Zelfs Belgische vrouwen durven hier zeer vaak niet mee naar buiten komen, laat staan Somalische vrouwen...

Ook de verwerende partij zou moeten weten dat hier nog steeds een taboe op rust.", weerlegt noch ontkracht verzoekster de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "De enige wijziging die u aanhaalde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bestaat eruit te melden dat u een vrouw in moeilijkheden bent daar u steeds door uw echtgenoot was mishandeld en dat hij u verwondingen had toegebracht. U vreest dan ook dat hij u bij uw terugkeer naar uw land zal doden (zie DVZ Verklaringen Volgend Verzoek, d.d. 31/07/2018, vraag 15, vraag 20 en vraag 22). Om uw verklaringen over de mishandelingen te ondersteunen legt u een medisch verslag neer opgesteld door uw centrumarts op 27 juli 2018. Deze loutere verwijzing naar een (risico)profiel van mishandelde vrouw waarbij u uw echtgenoot als agressor aanwijst die verantwoordelijk zou zijn geweest voor het toebrengen van talrijke verwondingen, is echter een blote bewering die post factum blijkt aangebracht. Noch tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenaken en op het Commissariaat-generaal, noch in uw beroepsschrift verwijst u immers naar deze feiten. In uw beroepsschrift liet u overigens enkel opmerken dat u afkomstig bent uit Mahaday in de provincie Lower Shabelle in Centraal- en Zuid-Somalië, dat u tot de minderheidsgroep Tumal behoort en u problemen kende met al Shabaab die u zou hebben verwond (zie verzoekschrift in beroep, opgesteld door uw raadvrouw, K.(...), loco mr. C.(...) d.d. 12/01/2018)."

Met betrekking tot het voorgelegde attest van verzoekster haar centrumarts, merkt de Raad op dat het medisch attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van eventuele fysieke problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. Behalve dat er in het betreffende attest uitdrukkelijk wordt gemeld dat verzoekster bij haar arts zelf heeft verklaard een slachtoffer te zijn geweest van fysieke en psychische mishandelingen, kan de arts enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het door verzoekster neergelegde attest is aldus geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten van vervolging die niet geloofwaardig worden geacht aangezien verzoekster nooit eerder melding maakte slachtoffer te zijn van een gewelddadige echtgenoot.

Wat betreft verzoekster haar verwijzing naar enkele arresten van het EHRM (R.C. tegen Zweden en R.J. tegen Frankrijk), merkt de Raad op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites.

Met betrekking tot de lidkaart van de organisatie GAMS en het medisch attest van een besnijdenis van het type 3, wijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 203 116 van 26 april 2018, werd vastgesteld, met name: "2.4.13. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest van 4 oktober 2016 waaruit blijkt dat verzoekster besneden is en haar lidkaart van GAMS doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar herkomst. De lidkaart van GAMS is slechts een bewijs van haar lidmaatschap van deze organisatie, dat overigens niet betwijfeld wordt.

Het medisch attest toont aan dat verzoekster een besnijdenis type 3 en een desinfibulatie heeft ondergaan, en dat zij genitale of urinaire infecties heeft. Gevraagd naar haar actuele vrees in verband met besnijdenis, stelde verzoekster louter "Ik wilde enkel aangeven dat ik door besnijdenis medische problemen heb, als ik ongesteld raak ben ik 3 dagen heel erg ziek, meisjes in het OC moeten dan eten klaarmaken voor me, ik heb zoveel pijn. De dag dat ik ongesteld geraak doen al mijn darmen pijn." (CGVS-verslag 1, p. 7). Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type drie heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan beweert fysieke klachten te hebben, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Wat betreft de in voornoemd attest vermelde desinfibulatie, herneemt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Somalië, zodat haar vrees ten aanzien van dit land ook niet dient te worden onderzocht.

Tevens gaf verzoekster aan dat zij reeds in 2014 huwde met haar echtgenoot en dat zij daarna nooit kinderen heeft gebaard (CGVS-verslag 1, p. 6-7). De door verzoekster aangehaalde desinfibulatie – die volgens verzoeksters verklaringen plaatsvond in haar land van herkomst tijdens de periode dat zij in het huwelijk trad (CGVS-verslag, p. 6) en aldus van twee jaar voor haar beweerde vertrek uit Somalië dateert – heeft er klaarblijkelijk niet toe geleid om haar aldaar in tussentijd te re-infibuleren. Ten slotte koppelt verzoekster geen vrees aan haar gedesinfibuleerde toestand en haalt zij evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten, noch objectieven informatie hierover."

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

6. Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Mahaday, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst nu zij onder andere een medisch attest indient van het ziekenhuis en getuigenissen waaruit haar identiteit en afkomst blijkt. Verzoekende partij wijst erop dat zij aanvankelijk wordt geweigerd omdat zij geen documenten heeft. Thans legt zij wel documenten voor en die kunnen niet zomaar van tafel geveegd worden maar moeten grondig onderzocht worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, waarbij zij volhardt in de bewijswaarde van de door haar aangebrachte documenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete en

valabele opmerkingen bijbrengt die de in de beschikking van 19 oktober 2018 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden de door haar in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten geenszins zo maar zonder meer van tafel geveegd, doch wordt hier wel degelijk en afdoende rekening mee gehouden en onderzoek naar verricht.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen met betrekking tot die documenten wordt vastgesteld. Ze laat na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt overwogen: *“Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent het attest van het regionale ziekenhuis: “De door u neergelegde kopie van een attest van het regionale ziekenhuis van Jowhar –waarmee u de verklaringen aangaande uw herkomst en uw problemen wil ondersteunen- herstelt de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen niet. Het betreft immers een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken. Behalve dat het document overduidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont -u vroeg om deze brief op te stellen om uw relaas te ondersteunen (zie DVZ Verklaringen Volgend Verzoek, d.d. 31/07/2018, vraag 17), dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen bij u geenszins het geval is.”*

Het voorleggen van het “Document van WHO “Hospitals in Somalia””, gevoegd aan haar verzoekschrift, en stellen dat: “Zij had nochtans met het WHO contact kunnen opnemen ten einde met het ziekenhuis in verbinding te worden gesteld (stuk 3).”, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

De Raad merkt met betrekking tot de brief van een kennis van verzoekster op dat deze brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert.”

De door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde nationaliteitsverklaring, uitgegeven door de Somalische ambassade in Brussel op 3 januari 2019, toont hoogstens verzoekende partij haar verklaarde Somalische nationaliteit aan, doch het vormt, geenszins een begin van bewijs van verzoekende partij haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden herkomst uit Mahaday, Somalië.

Verzoekende partij gaat voorbij aan de vaststellingen in 's Raads arrest nr. 203 116 van 26 april 2018 waarin in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden herkomst uit Mahaday in Somalië werd besloten. Met een loutere kopie van een ziekenhuisattest slaagt verzoekende partij er niet in de vaststellingen in 's Raads arrest nr. 203 116 van 26 april 2018 te ontkrachten.

De Raad herhaalt tot slot de grond in de beschikking dat *“Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Mahaday, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”*

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS